

Յ Ա Ր Ո Ւ Թ Ք Ր Ն

Անդորրութիւն, խաղաղութիւն թող տիրէ,
Թող լըռէ ձայնը կեանքին.

Ես չեմ ուզեր մտնել գողգոթ քայլերով .
Անհունէն ներս տանաբերն:

Աստուծոյս հետ կ'ուզեմ խօսիլ համարձակ,
Բացած աշխարհը ներսսիս,
Կ'ուզեմ տեսնել իր նայուածքին սըլաքով
Ողջ գաղտնիքներն հոգիիս:

Կ'ուզեմ գիտնայ թէ ինչպէս ես ապրեցայ
Գարունիս մէջ ծաղկատի.

Կ'ուզեմ մեղքիս աչքերուն մէջ բոցանուտ
Աչքիս արցունքը ծորի. . . .

Կ'ուզեմ ծորի. . . . Տեսնել կ'ուզեմ թէ ինչպէս
Ջղջումը մեղքը կ'այրէ. . . .
Թէ ինչ կը զգայ ան՝ որ խուցին մէջ խոնարհ՝
Միայն Աստուած կ'երազէ:

Շուտ վերցուցէք ամօթի քողը պատիւի
Հոգւոյս մեղքին վըրայէն.

Ալ չեմ կրնար ապրիլ առանց երկրներին,
— Զրկուած ամբիժ աստղերէն:

Ինչե՞ն համար, ունայնացած մարդկութիւն,
Կ'ուզեմ հաւատքը խեղդել. . .

Ինչե՞ն համար ծաղիկներու բաժակին
Կ'ըզձառ արցունք լոկ տեսնել:

Շուտ քակեցէք հաստ շիթաները կամօթիս.

Ացատութիւնը կ'ուզեմ.

Կ'ուզեմ գտնել մարդոց տիղմին խորունկէն՝
Աղօթագիրքն իմ վըսեմ:

Լըռէ Հանոյք, և դուն ալ Սէր վաւաչող
Քաշէ փղքինըդ սրտէս.

Հեռու ինծմէ, գալարումներ կուտական,
Ալ յաղթւած էք կամօթս:

Հեռու շուտով: Երկունքի մէջ եմ այսօր.
Դերսէս նոր կեանք կը ծնի.

Հեռու ինծմէ. կ'ուզեմ տեսնել թէ ինչպէս
Դարձեալ Աստուած կը ժպտի:

Հեռու շուտով: Հոգիս երկինք մ'է բոսոր
Լուսինն ցլցածով օծուն.

Զեմ ուզեր որ նախ բորբ ակնարկը սիրոյ
Պղծէ ծիծաղն աստղերուն:

Ողջո՞յն ուրե՞ն, ո՞վ մոռցւած դու տանար,
Ողջո՞յն պատեր սրբացած.

Մանուկ կեանքէս մընացած չող մը վըտիտ
Դերսիս հուրն է արծաթած:

Ողջո՞յն, ո՞վ խաչ, հին օրերու ըսփոփանք,
Ողջո՞յն, խորանն իմ սրտին.
Կու գամ ահա ձեր ծոցին մէջ փնտրոնել՝
Խաղաղութիւնն արցունքին:

Ողջո՞յն, ողջո՞յն ո՞վ Արարիչն հայրերուս,
Իմ ալ Փըրկիլըս եղիբ.

Տաքցո՛ւր զարձալ նայուածքներուդ շառագոյժ
Այս իմ հոգին վշտակիբ:

Ողջո՞յն. . . . Այս ինչ զօրութիւն է անսովոր
Որ ես իմ մէջըս կը զգամ.

Այս ինչ է, Տէր, բարութեանդ դէմ հայրազոթ՝
Շանթահաւաւած կը մընամ:

Յառաջանա՛ք երեկոյնան այս պահուն
Դէպ ի տանարն անտեսուած.

Յառա՛ջ հոգիս, ցեղին մէջէն այս կեանքին
Դարձեալ Փրկիչդ ես գըտած:

Յառա՛ջ. . . . Ինչե՞ն դուն չես կրնար, ո՞վ հոգիս,
Առաջին քայլըդ առնել.

Յառա՛ջ. . . . Ինչե՞ն կեցած չեմքն տանարին՝
Զես յանդգնիր ներս մտնել. . . .

Խաղաղութիւն. . . . Դերսըս արցունք մը կ'եռայ
Շրթներս մեղմիւ կը շարժին.

«Հայր մեր». . . . Աչքիս հուր արտասուքը կ'իյնայ
Անդունդին վրայ մեր մեղքին:

Ինկէ՛ք, ինկէ՛ք, ո՞վ դուք անո՞յ յուզումներ,
Յօղերու պէս նըւաղուն.

Կ'ուզեմ ինչաք կաթի՛լ կաթի՛լ, չի՞թ առ չի՞թ
Զեր կուտութեամբ պաղպաղուն.

Ինկէ՛ք. . . . Ահա ես կ'աղօթեմ ծըրբադէր,
Ո՛վ իմ աղու՛ր արցունքներ.

Կամաց կամաց ի՛նչ գողգոթ այտերէս
Հոգիիս խորը երբ:

Խաղաղութիւն, կոչնակն ահա կը հնչէ.
Դեռ կ'աղօթեմ երկիւղած.

Անդորրութիւն. հոգիս լոյսով կ'ողողուի,
Ես իմ Աստուածն եմ զըտած:

ՎԻՉԷՆ ՍՐԱԳԵԱՆ